

Com cada dia, el despertador ha sonat a les 7 del matí, l'he deixat sonar una estona, fins que he dit prou, i m'he aixecat. Havia passat poc més de mitja hora quan sortia de casa ja esmorzada i havent-me pres el primer cafè. A les 8 ja encenia l'ordinador de la feina i començaven les activitats rutinàries d'aquell divendres: Contestar correus, atendre trucades i reunions amb els clients. I així durant set hores seguides. Vaig fer una petita pausa sobre les dues, només per dinar quelcom que havia portat a la carmanyola. Passades les tres, sortia escopetejada de la oficina, per tornar a casa, amb la intenció de canviar-me i anar a fer una excursió fins al refugi de Fontverd des del cementiri de La Plana.

Com era estiu, vaig arribar al portal de casa suada, i vaig pujar l'ascensor pensant en dutxar-me abans de sortir, per refrescar-me una mica. Gairebé ni em vaig adonar que hi havia un paquet a la porta de casa que portava el meu nom. Era un paquet que no pesava gaire, de color marró, on només hi havia enganxat una etiqueta impresa amb el meu nom i adreça. En moure'l sonava com que portava quelcom a dintre. En fer-li una segona ullada, vaig continuar sense veure cap dada del remitent i vaig dubtar si obrir-lo o no.

Vaig obrir la porta de casa, deixant el paquet a sobre la taula, i me'n vaig anar directa a la dutxa. En sortir, em vaig vestir a tota bufa, i encara amb gotes caient dels cabells vaig agafar unes tisores i vaig obrir el paquet. La curiositat em podia. A dintre hi havia un llibre. Un de tapa dura, amb la contraportada de color negre, sense cap resum i olorava a nou. Aquesta olor característica d'un llibre que ensumes quan l'acabes de comprar. La portada era una fotografia en blanc i negre que, si hagués d'aportar, diria que era la vall del Madriu.

El vaig obrir i estava en blanc. Oh! Tant ensurt per trobar-me un llibre en blanc. No sé quina era la intenció del que l'havia deixat; si era sorprendre'm, ho havia aconseguit. Vaig fullejar-lo ràpidament i efectivament estava en blanc i no hi havia cap anotació més. El vaig tornar a deixar sobre la taula, i vaig anar a acabar-me de vestir i preparar una petita motxilla per anar a passar la tarda a la muntanya: una ampolla d'aigua fresca, un entrepà, fruits secs, una gorra i crema pel sol. Una vegada tenia tot preparat, al passar per la taula vaig agafar el llibre i un bolígraf i vaig sortir de casa amb la intenció d'anar a la zona de l'Hospital de la Vall del Madriu.

Com feia bon temps, anava en pantalons curts i samarreta fresca de màniga curta que facilitava la transpiració. No sabia si havia estat gaire bona idea, perquè, tot i anar pel bosc on feia ombra, els mosquits voltaven per tot el camí, entre les fulles d'alguns arbustos als que potser els calia una retallada. Anava aprofitant els pocs moments de la part baixa en que hi havia una mica d'aigua per remullar-hi la gorra i tornar-me-la a pujar, refrescant així el cap. Tenir els cabells curts havia de tenir els seus avantatges!

Abstreta en els meus pensaments i en les passes que feia mentre m'endinsava al bosc, vaig arribar a la balma d'aixopluc de l'Hospital. Hi havia unes restes d'una foguera i unes branques escampades. Pobre del que hagués hagut de passar la nit aquí. Segons havia llegit, aquest lloc era on portaven els visitants a fer la quarantena al s. XVIII, quan la plaga de la pesta era considerada una pandèmia, i fins i tot havia arribat al nostre petit país. Quelcom em va cridar l'atenció, enmig dels troncs cremats i el sutge: hi havia un llibre. Un de color negre.

M'encanten els llibres, no puc resistir-me a entrar en qualsevol llibreria i buscar-ne un que no sabia que necessitava. Tocar-lo i olorar-lo. Els llibres, com les persones, tenen marques de la edat, els lectors hi deixem les nostres empremtes, ja sigui en forma de fulles arrugades, com d'anotacions, com de canvis en el color de les tapes. El llibre que hi havia enmig de les restes d'aquella foguera estava nou. Olorava com nou. Tenia una fotografia de la Vall del Madriu. Era un llibre exactament igual al que portava a la meva motxilla, però aquesta vegada hi havia algunes pàgines escrites; no estava completament en blanc.

Vaig deixar la motxilla a terra, i en obrir-la, em vaig començar a posar nerviosa. Ho vaig treure tot, mirant totes les butxaques, els dos compartiments. Tot, absolutament tot, i el llibre no hi era. L'havia agafat al sortir de casa. Segur. Era impossible que se m'hagués caigut. Portava l'aigua en una butxaca externa de la motxilla, i per tant, no l'havia obert per res fins allà. I si no l'havia agafat? Quin mal rotllo!

Després de tornar-ho a posar tot a la motxilla, i el llibre que m'acabava de trobar, que era exactament igual al que m'havia trobat a la porta de casa aquell mateix dia, vaig dirigir-me

ràpidament a travessar els ponts de fusta dels rius de Perafita i Claror, posant direcció a Entremesaigües, amb la intenció de tornar a casa l'abans possible. El que havia de ser un moment de desestrès a la muntanya, s'havia convertit en quelcom que no hauria d'haver succeït mai.

Normalment, hagués baixat amb més calma, fent atenció a les pedres que hi ha pel camí de la muntanya, perquè de vegades rellisquen una mica, però aquell dia crec que vaig fer el rècord de baixada. No sé ni com no vaig caure saltant de pedra en pedra mentre baixava desitjant que s'acabés aquell malson el més aviat possible.

En començar a travessar el pont Sassanat sentint l'aigua del riu, a mesura que avançava, m'anava creixen una pressió a la temple, el so de l'aigua s'anava allunyant mentre els meus ulls s'emboiraven, com si m'estigués marejant; aquella sensació que es té quan els ulls comencen a "veure" puntets blancs just abans que el cos es posi en pausa i necessitis estirar-te en qualsevol lloc per recarregar piles...

Estava completament mullada, d'una suor freda quan vaig obrir els ulls, i el primer que vaig veure va ser un sostre de granit. En mirar al costat vaig veure restes d'una foguera, un petit camí de muntanya i arbres. Sentia de fons un riu. Després d'uns minuts, em vaig incorporar i com vaig poder vaig fer unes passes que em van permetre situar-me: si no anava errada, em trobava a la balma d'aixopluc de l'Hospital. Com hi havia arribat? I el llibre, el mateix llibre de tapa dura negra que m'havia trobat a la porta de casa i a la mateixa balma d'aixopluc no sé quan, tornava a estar allà, on l'havia trobat feia... una estona? No tenia rellotge, ni telèfon, i la meva motxilla tampoc hi era.

Vaig començar a cridar demanant auxili. Ningú va respondre. Vaig anar cap al primer pont de fusta que travessa el riu i en posar-hi un peu, tornava a trobar-me front la balma d'aixopluc. No podia ser! En repetir l'acció, el resultat va ser el mateix, i una altra vegada em trobava al mateix lloc, i si sortia per on s'hi arriba de pujada, tornava a aparèixer al costat del riu. Devia estar encara adormida. No podia anar enlloc més que a aquella balma. Vaig agafar el llibre i en fullejar-lo vaig veure que estava completament escrit.

Poques vegades, per no dir mai, m'havia trobat en aquesta situació d'estar en un malson del que no podia despertar. Normalment m'acabava despertant, fins i tot una vegada que m'havia despertat després de somiar que estava envoltada de fum, sense poder respirar, amb la sensació d'ofegament, però al cap i a la fi, em vaig despertar i vaig començar a agafar aire compulsivament. Ara no tenia aquesta opció.

No sé quant de temps va passar. Minuts, hores, no ho sé, però semblava que el sol no es volgués ocultar.

El llibre ja no olorava a nou, semblava gastat. El vaig decidir començar a llegir; no tenia una altra cosa a fer.

Deu minuts més tard, no havia passat de la primera pàgina. Si cabia, estava més neguitosa que abans, em sentia pàl·lida, incrèdula i no parava de negar amb el cap. La lletra d'aquell llibre era la meva, i estava escrit en primera persona. Començava així:

“Abans de res, dona'm una oportunitat. Et costarà de creure però soc tu, no pas aquí ni ara, però en algun moment, sí.

Tot va començar quan vaig trobar el Llibre de la balma, un llibre ple de vida, la de les persones que havien passat per la balma, les que s'hi havien quedat per sempre. Molts van ser els que volent tornar a casa, no havien tingut la oportunitat de passar més enllà de la balma. Ja fos per la malaltia o perquè, com tu (i jo), no van poder trobar la sortida.

Després de trobar el llibre a la porta de casa, com tu, vaig anar cap a l'Hospital a la Vall del Madriu, i em vaig trobar amb l'altra còpia, i com tu, vaig agafar la còpia i vaig provar de creuar el pont de Sassanat. Des de llavors he provat de sortir d'aquí de totes les maneres que se m'han acudit, i cap ha funcionat. Cada vegada que poso fi a la història, penso que la següent oportunitat serà diferent, que no agafaràs el llibre, o que llegiràs aquestes primeres pàgines abans de posar-lo a la motxilla...

Si has arribat aquí és que, com jo, formes part de la balma, i que tot torna a començar.”

Què volia dir? Jo no formo part d'enlloc! Vaig llençar el llibre tant lluny com vaig poder i convençuda que el destí estava a les meves mans vaig pujar muntanya amunt. El resultat... bé, no era el que esperava. No hi havia res que pogués fer, enlloc on anar, ningú a qui avisar, què podia fer? De sobte vaig sentir fred, i, en girar-me cap a la balma, hi tornava a ser, el llibre. En apropar-me vaig veure que estava obert exactament per la pàgina on l'havia deixat.

Vaig fer voltes amunt i avall, a vegades entrant i sortint per llocs diferents, però sempre amb vista a la balma... i al llibre.

Temps més tard, em vaig rendir de nou. El vaig agafar i el vaig començar a llegir. L'acabaria, i sabia de què anava aquella història. Trobaria la manera de sortir d'allà.

Quan el vaig acabar, plorava, estava muda, no tenia forces per res. No podia ser. Em va envair una sensació de pes sobre les espatlles, em vaig sentir gran de cop. Desconec el temps que va passar. La meva percepció era que havia envellit de cop 100 anys i que no tenia manera de tornar enrere.

Al llibre hi començaren a aparèixer unes lletres, primer com una boira, que a poc a poc es van anar fent llegibles: *“Després d’una llarga agonia en la que em van torturar d’infinites maneres, desprenent-me de la meva roba, els meus cabells, la meva família i els meus amics, obligant-me a dormir en una habitació humida sense finestres, menjant lo poc que em deixaven a la porta, entre riures, impedit-me conciliar la son durant setmanes, finalment vaig confessar que les nits de lluna plena acostumava a preparar pocions i ballar a la Tossa de Braibal, que havia renegat de Deu... en aquell moment, hagués dit qualsevol cosa que m’haguessin demanat.*

Il·lusa de mi, pensava que la confessió m’alliberaria, però el destí em tenia preparada una darrera sorpresa: Aquella nit alguns veïns em van venir a buscar i em van portar a l’Hospital i allà, després de despullar-me i fer amb mi el que van voler, em van treure les ganes de viure, i no contents amb això, em van lligar i em van cremar en una foguera improvisada.

El patiment va ser llarg, com ho seria la meva venjança. Acabaria amb els responsables del meu patiment, deixaria que un dels seus fills creixés i tingués descendència per acabar amb tots,

excepte un, el qual deixaria que tornés a tenir descendència per poder tornar a gairebé erradicar la seva estirp, i així, infinitament. Moririen tots en aquell mateix lloc fins a la fi dels temps.“

Després del que m'havien fet, bé, a la jo del llibre, no tenia una altra opció... Vaig emprendre el camí de baixada, cap a la vall, m'esperava una llarga nit de Sant Joan.